

Ljubljanski

V ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani r. kimovca 1891.

Leto XI.

Vanda.

Zastrla tèmna groba noč
Vladárja, slavnega junaka.
Ponòs Slovanom, Poljcem moč;
Objela smrt je kneza Kraka.

Orjaško grad v nebó se dviga,
Ob Visli stari knežji grad —
Po nebu zvezde noč užiga,
Po zemlji léga nóčni hlad;
V noč knéginja strmi od grada
Hči Kraka Poljca — Vanda mlada.
Brdkà je blaga knéžja hči,
Jednako v popji nežno cvetje,
Kadàr ga jutra zòr zlati,
In zemlja diha mladoletje.
Todà obraza kaj dražést
Zastira knéginji bolést?
Zakaj v očeh ponosnih, čistih
Svetló trepečejo solzé,
Kot róse biseri po listih,
Če v lune svitu se blesté? —
Sovraži jo usoda kleta.
Zagrébel komaj ji očeta
Plačoč je hrabri poljski rod
In v sladki, neomajni veri,
Da bil mu knez je mil gospod,
Izročil žezlo knéžji hčeri —
Gorjé, že zbira se težak
Nad njo in národom oblak!
Čul nemški knez o nje lepóti,
Poslal je slè do nje s prošnjó:
Ljubiti knéginja ga hóti,

Sicèr pozdravi jo — z vojskó . . .
Novico Vanda to pretečo,
Premišlja trpko svojo srečo.
»Ljubiti — tebe, tujec-knez,
Ki Poljcem si sovražnik kleti?
Ljubiti — če ljubezni vez
Izdaja rod in dom moj sveti? . . .
In vènder — vojske bič strašan,
Krváv je v bóji slednji dan.«

Orjaško grad v nebó se dviga,
Ob Visli stari knéžji grad,
Po nebu zvezde noč užiga,
Leži po zemlji nóčni hlad;
V noč knéginja strmi od gráda
Hči Kraka Poljca — Vanda mlada,
Besede take govóri:
»Kar zvezd na nebu — v ljudstvu záme
Junáških src živí, plamtí:
Kadàr posleduje smrt objame.
Takrát le pridi on po mé,
Osvóji moje si — srečí!«

Završen bòj, dovòlj napila
Krví slovanska se je prst,
Dovòlj pobrala méčev síla
Junakov izmed poljskih vrst —
A bòj porazil je sovraga,
In Poljcev je nad Nemei zmaga!

Šumé valovi kalni v Visli,
Ob reki Vanda tèmno zroč

O bója dnéh minulih misli' —
 V prírodí jutro, v nji je noč . . .
 Kaj tudi zmaga, Visla reka,
 Prinesla knéginji ni leka?
 Šumé valovi, dalje spó,
 Za njimi Vanda se ozira
 Čez plan, namóčeno s krvjó,
 V očeh ji živi svit umira . . .
 »Sirota Poljska, kaj gorjá

Rodila ti je vihra tá,
 Kaj src končala zemlje tvoje!
 Zdaj, bog Perún, ne dàj ti več,
 Da lije kri, da vzdíga meč
 Rod poljski — zbok lepóte moje!«

Vzkipeli so valovi reke,
 Vzprejeli Vando v sé na veke.

Stébor.

Izpremembra.

»Vidiš óno zvezdo jasno,
 Moja je ljubezen taka.«
 Zvezdo pa oblak zakrije! —
 »V srcí mojem ni oblaka

Ni oblaka, da zagrní
 Mojo bi ljubezen zvésto:
 Vedno bode, kakor bilo
 Tebi prvo v srcí mésto!«

To si nekdaj govorila . . .
 Zvezda zvésta je ostala,
 Še ob isto solnce teka,
 Ti drugam si se udala.

Zorán.

Le jeden!

Na oknu mi deva ihteča sloní,
 Na vási veselje odmeva . . .
 Ko rádot bogastva vsem srcem delí,
 Kaj ona li sáma je reva?

Prišli so iz bója vojaki domóv,
 To bila sijajna je zmaga! —
 Kar bilo na vojsko šlo vaških sínóv,
 Le jeden je žrtev sovraga.

Le jeden! Zató se po vási glasi
 Vriskanje in rádotno petje;
 Le jeden! Zató nji solzé se oči,
 Ta bil je nje sladko imetje!

Zorán.

